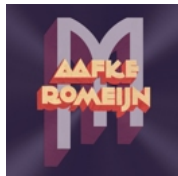

Een plaat als een examen

POP
AAFKE ROMEIJN
M Eigen beheer
★★★★☆

De vierde van Aafke Romeijn is bij momenten een frustrerende luisterervaring. 'Proloog' verschiet van een piano- en strijkerballad tot synthfunk – beiden zouden fijne songs zijn, nu krijgen we twee halve. Ook 'A15' komt nooit tot wasdom – zonde, het deed aan Kate Tempest denken. De gelijkenis met de Britse rappoëte annex schrijfster is niet toevallig. *M* is Romeijns verklanking van debutroman *Concept M*. Songs als 'Elf' zijn vernoemd naar personages, en 'Fuga' incorporeert een fragment uit haar audioboek. Vreemd genoeg zorgt dat net voor *minder* in plaats van meer samenhang. Maar wie die eis laat vallen, kan met *M* overal naartoe. Pleur 'Alpha' in uw verzameling stuiterende Kraftwerk-techno. 'Ze zeggen' hoort thuis in uw partyplaylists naast Merol, en de strijkerrijke slotsong 'Aemland' (met Spinvis) beluistert u best dagelijks voor het slapengaan. En 'Kleurstof'? Dat bewijst dat de ziel van popmuziek in het oor van de luisteraar ligt: u kunt er zowel de complexe sciencefiction van Romeijns roman in horen als uw eigen gebroken hart.

NICK DE LEU

Aafke Romeijn eet van vele walletjes. © rr

ROCK
STEF KAMIL CARLENS
Making sense of infinity Pias
★★★★☆

Op zijn tweede soloalbum bespeelt Stef Kamil Carlens alle gitaren (vooral veel mooie slide), tien vintage keyboards, percussie en glockenspiel. Hij gaf de nieuwe songs tijd om open te bloeien, met goed effect voor zowel de composities als de klank. Elke song krijgt eigen kleren, zodat het album veel gevarieerder klinkt dan het debuut. Enkele goeie muzikanten en vooral zijn twee medezangeressen verrijken de songs die scherp reflecteren op de grauwe realiteit van oorlog en machtsmisbruik, het beperkte inzicht dat voor mensen te rapen is, de verwachtingen die hij in kinderen en in de wetenschappen stelt om de wereld beter te maken. Carlens' stem, altijd al goed in venijn en passie, zoekt nieuwe, hese laagtes en matcht daar goed met de sax van Nathan Daems. Een funky cover van Phil Ochs' 'New town' brengt de protestzanger in Carlens naar voor, 'My soul is in the desert' is veeleer een filosofische mijmering. De grote variatie zal de concerten diepgang geven. (vpb)

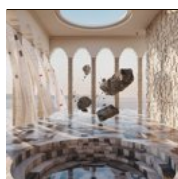
ROCK
GIRL BAND
The talkies Rough Trade
★★★★☆

Girl Band was in 2015 de vonk in het buskruitvat dat Dublin vandaag doet ontploffen met gitaren – zie Fontaines DC en The Murder Capital. Na zijn zinderende debuut ging zanger Dara Kiely mentaal door zwaar weer, de band drukte op pauze. Zijn tweede album begint met akelige ademstoten tegen een pulserende synth. Het blijkt een paniekaanval van Kiely. Die verontrustende sfeer woekert door alle songs. Kiely schrapte alle voorname woorden om zijn teksten onpersoonlijker te maken. Zijn woordenbrij stuitert onpeilbaar over hortende drums, machinale gitaren en manische synths. 'Shoulderblades' is pure huiver. In 'Aibohphobia' tuimelt Apex Twin in een koortsdroom. 'Akineton' kan dienen als luchtafweeralarm voor de Derde Wereldoorlog. 'Amygdala' lijkt een getoonzette marteling. 'What is normal? That's just mental', schuimbekt Kiely. Altijd goed als een band je perspectief ontregelt. (tzh)

AMBIENT
M83
DSVII Naïve
★★★★☆

Acht jaar geleden leek de Franse producer Anthony Gonzalez klaar voor de grote doorbraak met zijn album *Hurry up, we're dreaming* en zijn euforische electroknaller 'Midnight city'. Maar daarna legde hij zich met M83 vooral toe op het maken van soundtracks. *DSVII* is het vervolg op *Digital shades, vol. 1* uit 2007. Gonzalez laat zijn liefde voor analoge synths en etherische ambient de vrije loop, naar verluidd geïnspireerd door het spelen van oldskool videogames en het kijken naar *eighies*-fantasy als *The neverending story*. Of naar de in wazige filmlezen gedoopte jarentachtigsoftcore van *Bilitis*, dat kan ook. Synthfreaks zullen likkebaarden bij de knipoojjes naar John Carpenter, series als *Stranger things* en zachte synthpop uit de suave *seventies*. Muziek die voelt als turen naar een eindeloze einder. Alsof je net uit je ruimtecapsule bent gestapt en voor eeuwig door de kosmos dwarrelt. Of je soest gewoon nog wat verder weg onder dat fleecedekentje. (tzh)

POSTROCK
EFTERKLANG
Altid sammen 4AD
★★★★☆

Dat deze albumtitel van Het Zesde Metaal had kunnen zijn, confronteert ons ermee dat dit de eerste plaat is van dit Deense trio in zijn eigen taal. De keuze kan als een *interiorisering* gezien worden, want ook de muziek klinkt soberder, kleiner en intimistischer dan de vorige albums. En tegelijk weidser, wat bewijst dat je met minder meer kan bereiken. Is het omdat Casper Clausen authentiek klinkt wanneer hij 'Under broen der ligger du' zingt, of omdat die landschapsniveaus, waarvoor de groep een reputatie heeft, zo treffender inwerken? De muziek op *Altid sammen* klinkt ook niet meer zo poppy en zeker niet zo orkestraal als vroeger, en je kan erbij bedenken dat het misschien net die buitenwereldse Deense klanken zijn, in die even uitheemse falsetstem, die deze plaat genoeg meerwaarde geven om van een nieuwe beweging te praten. Of het live dezelfde meerwaarde krijgt, is te ontdekken in het Koninklijk Circus (Brussel) op 28/2. (vpb)

JAZZ
JOHN GHOST
Airships are organisms Sdban
★★★★☆

Waar gitarist Jo De Geest de naam voor zijn band vandaan heeft gehaald, ligt voor de hand. Maar de naam past ook prima bij de soms bevreemdende sfeer die de muziek van deze Gentse groep oproept. Zoals in opener 'Deconstructing rhythms', dat begint in een David Lynch-sfeertje en na een minimalistisch tussenstuk uitmond in een heftige finale. In andere stukken overheerst de groove – het titelstuk is zelfs dansbaar, 'Time//traveller' opzweepend en spacy. Het tweedelige 'Disfunctionaal rabbits' bevat grillige melodielijnen à la Frank Zappa, het slotstuk bouwt heerlijk op naar een climax. De Geest laat zich bijstaan door Wim Segers (vibrafoon), Rob Banken (sax), Lieven Van Pée (bas) en Elias Devoldere (drums). Maar het zijn vooral de synths en Fender Rhodes van Karel Cuelenaere die de klankkleur van de band bepalen. Sommige nummers hadden compacter gekund, maar geen gezeur: dit is alweer een prima Belgische jazzplaat. (pdb)

KLASSIEK
BEETHOVEN, SIBELIUS: VIOOLCONCERTO'S Tetzlaff, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin Ondine ★★★★★

We hadden ze na de Elisabethwedstrijd eindelijk uit onze oren geschud, de oorwormen van Sibelius' vioolconcerto en de paukenvloek uit dat van Beethoven. Maar wat een genot om ze door Christian Tetzlaff en Robin Ticciati weer op ons trommelvlies te laten etsen. Vanaf het moment dat Tetzlaffs viool opdoemt uit Beethovens orkestintrot, door dirigent Ticciati tussen klassieke gestrengheid en brutale overgave gehouden, besef je dat ze hun eigen ontwapenend verhaal op het Beethoven-monument schrijven. Niet alleen in de geinige finale, ook in de gewichtige weg ernaartoe zien deze muzikanten onbezorgde muziekpret. Sibelius' concerto brengen ze met gevaarlijke overgave, alsof hun eigen leven in de zee van rondtollende motieven ligt. De orkesttapijten onder Tetzlaffs zacht gekartelde vioolzang klinken als onwezenlijke koren. En hoe die topviolist, aangevuurd door Ticciati, de snelle tempi trotseert: het is niet netjes, wel ongehoord opwindend. (avb)